

Addy Kaiser

Yquem

A.W. Bruna Uitgevers B.V

Het was al halfvier toen ze uit de sombere villa vertrokken. Het was allemaal minder vlot gegaan dan ze hadden gehoopt. Twee weken geleden had Josine de wijnkelder opgeruimd en de kisten en flessen Château d'Yquem die ze aan de voorraad zouden onttrekken apart gelegd om ze snel in de auto te kunnen leggen. Maar toen ze uit de felle zon was binnengekomen en haar ogen gewend waren aan de donkere kelder met slechts hier en daar een peertje, was ze opnieuw onder de indruk gekomen van de schitterende voorraad wijnen. Ze had het niet kunnen laten de schappen weer een voor een te bekijken, langzaam genietend. Toen Chris twee uur later binnenkwam om de wijn in te laden, had ze nog niets gedaan. 'Ach, wat geeft het, we hebben alle tijd,' had hij gezegd. Maar Josine was geschrokken en had gezegd dat ze had beloofd om zeven uur bij haar dochter te zijn. Ze moesten opschieten.

'Als we niet veel oponthoud hebben bij de Antwerpse ring halen we dat met gemak,' had Chris gezegd.

Toen hij het hek uitreed had plotseling een zwarte bestelauto hen de weg versperd. Omdat ze nog geen vaart hadden, hoefde Chris nauwelijks te remmen, maar dat belette hem niet om met veel misbaar 'klootzak' te roepen en 'stomme idioot' toen de auto gewoon vlak voor hen bleef staan...

1 Een charmeur

Schiphol, Amsterdam, thuis. Maar nee. Aankomen op Schiphol is geen thuiskomen in Amsterdam. Thuiskomen in Amsterdam is met de trein en dan bij voorkeur langs Oost en het IJ na een weekend met Geert in Amersfoort. Dat geeft nog een beter gevoel dan langs de Bijlmerbajes en het Amstelstation.

De bagageband loopt al. Naast haar staat Ilse, met wie ze die nacht, toen de wijn op was, achterin bij de stewardessen whisky heeft gedronken. Ilse had ook niet kunnen slapen. Esther voelt zich katterig, maar niet moe.

‘Word jij afgehaald?’ vraagt Ilse.

‘Het zou me niets verbazen als mijn moeder er is. Ik heb gezegd dat het niet nodig is, maar bij haar weet je het nooit.’

‘Nou, als Frans er niet staat, kan hij het schudden,’ zegt Ilse. ‘O, daar is mijn koffer al. Nou, dag, heel leuk je ontmoet te hebben. Laten we gauw eens een borrel gaan drinken. Bel me.’

Wat onwennig geven ze elkaar een hand en Ilse loopt weg. Even verderop zet ze haar koffer en haar tas neer, trekt met beide handen haar korte rokje naar beneden en rommelt wat aan haar haar. Vast voor Frans, denkt Esther.

Ze kijkt weer naar de rollende bagage. Aan het eind komt één van haar koffers tevoorschijn en pas als die vlak bij haar is, floept de tweede uit de flappende muil.

Voor het raam ziet ze in de gauwigheid geen moeder, althans de hare niet. Ach, gelijk heeft ze. Als ze de poezen maar al wel thuis heeft afgeleverd, zoals ze heeft beloofd.

Ze moet altijd zoeken waar de ingang van het station ook weer is, maar dan ziet ze de borden.

‘Esther!’ Een mannenstem.

Verrast kijkt ze op. Maar ze herkent niemand. Vlak voor haar staat iemand met een bord voor het gezicht met ‘Welkom thuis’ erop, omringd door rode roosjes van crêpepapier. Nogal klungelig. Zeker nog een andere Esther. Ze maakt een omtrekkende beweging, maar het bord beweegt mee.

Dan gaat het omlaag.

Gilian! Gilian? ‘Hoe weet jij...’

‘Welkom thuis, Esther van Leeuwen.’

Ze voelt dat haar gezicht rood wordt en dat haar maag begint te draaien. De koffers zijn opeens te zwaar en ze zet ze neer.

Hij doet een stap naar haar toe, slaat zijn armen om haar heen, drukt haar tegen zich aan en verbergt zijn mond in haar haren. Nogmaals zegt hij: ‘Welkom thuis, Esther van Leeuwen.’

Dat heeft hij nog nooit gedaan, zijn armen om haar heen geslagen. Esther slikt.

‘Toch wel leuk om te worden afgehaald, hoewel ik dood mag vallen als dat je moeder is.’ Ilse staat twee meter verderop in gezelschap van een lange, asblonde man, die haar vragend vriendelijk toeknikt.

‘Niet doen,’ roept Esther terug en ze zwaait. Dan pas kijkt ze Gilian aan, geschrokken. ‘Er is toch niets met mijn moeder?’ vraagt ze.

‘Nee hoor, maar ze was ineens verhinderd en belde mij of ik tijd had om je op te halen. Absoluut, graag zelfs. Of ben ik niet goed genoeg? Ben je me helemaal vergeten? Ik heb al drie weken geen e-mail meer van je gekregen. Wie heeft je daar in Amerika het hoofd op hol gebracht?’ Met een snelle beweging van zijn hoofd gooit hij zijn lok naar achteren. ‘Ik heb me nog wel zo uitgesloofd op dit schitterende bord. Zeg, wie is die vrouw? Lijkt me een leuk type. Ken je die al lang?’

‘Nee, ik heb haar in het vliegtuig ontmoet. Ilse heet ze. Prima meid. Weet van innemen. Natuurlijk vind ik het geweldig dat je me komt halen. Sorry van de e-mail, maar ik heb de laatste maand veel gereisd. Wat een schitterende roosjes, man. Heb je die helemaal zelf gemaakt?’

Ze voelt dat de kleur wegtrekt, maar het vreemde gevoel in haar maag is er nog. Toch te veel whisky zeker.

Ze wil haar koffers pakken, maar hij is haar voor. ‘Ik ben met de auto. Je zult wel moe zijn. Of heb je dorst? Zullen we eerst wat gaan drinken? Zeg het maar. Jij bent de baas. De huisbaas. Wat wil je? Naar huis het liefst?’

Eigenlijk wel, maar ze weet niet zeker of ze nog wel kan lopen. Ze wil eerst even ergens zitten. De hersens bij elkaar proberen te houden. ‘Yes, man, ik heb dorst. Ik wil een bier, een groot bier.’

‘Bier? Jij? Om elf uur ’s ochtends? Zal Amerika wel wezen. Kom maar mee, mevrouw. Jij krijgt bier.’

Terwijl ze naar de bar lopen, kijkt hij nog even om naar Ilse. Zo typisch Gilian. Wat is hij toch een charmeur. Hou dat nou toch voor ogen, denkt ze, terwijl ze gaat zitten. Hij loopt door en komt terug met een grote kartonnen beker bier en voor zichzelf een beker spa. ‘Mij is het nog te vroeg en bovendien moet ik rijden. Nu je veilig bent geland, neem ik geen enkel risico. Proost, nogmaals welkom thuis.’

Zijn ogen glijden over haar heen. Zou hij haar veranderd vinden? Ze is wat

slanker geworden en ze zal er wel moe uitzien. Maar verder voelt ze zich uitstekend. Behalve dan die whisky. Bier is goed tegen een kater, zegt men.

Ze haalt even haar neus op voor het karton, drinkt dan heel snel tot ze bijna niet meer kan en proestend de beker moet neerzetten. Ze hikt een paar keer na. De tranen staan in haar ogen. Dan kijkt ze hem aan. Heel lang, heel stil. Ze wrijft even over haar mond. 'Ik... eh... ik... Ik had echt dorst. *Holy shit!*' En dan begint ze te lachen en te lachen. 'Heb je al die roosjes helemaal zelf gemaakt? "Voor mij, voor mij, helemaal voor jou alleen Suzanne, Suzanne", ' zingt ze bijna stikkend van de lach. Als dat maar goed gaat, denkt ze. Ze pakt de beker met het restje bier op, maar slaagt er niet in die naar haar lippen te brengen, omdat ze te hard moet lachen en schokkend zet ze de beker weer neer.

Opnieuw gooit hij zijn lok naar achteren. Die lok, die onweerstaanbare lok. Dat gebaar. Ze had gedacht dat het over was, gehoopt dat het over was. Ze had... Esther zucht een paar maal diep en het lukt haar zich te beheersen.

'Kom,' zegt ze, 'dan gaan we naar huis. Ik verlang naar de poezen.'

Ze staat haastig op, maar moet zich gauw aan het tafeltje vasthouden. De whisky? Het bier? Een jetlag?

Gilian kijkt haar aan en legt even zijn hand op haar pols. 'Gaat het?'

Ze voelt met een schok de tinteling in haar hand onder zijn aanraking.

'Ja hoor. Ik heb niet geslapen. Dat lukt me nooit in een vliegtuig. Is niet erg, ik kijk de hele nacht naar buiten en dan zie je de zon voortdurend opgaan en toen mijn buurman vond dat ik het raampje donker moest maken, ben ik achterin aan de whisky gegaan en daar stond Ilse hetzelfde te doen,' zegt ze.

Hij haalt zijn hand weg, kijkt haar even onderzoekend aan, pakt haar beide koffers en gaat haar voor naar de parkeergarage. Zwijgend. Terwijl ze achter hem aan loopt krijgt ze weer dat weeë gevoel in haar maag. Verdomme, dat gezeik.

Gilian huurt sinds een jaar de tweede etage van haar bovenhuis in de Vondelstraat, dat bestaat uit twee etages en een zolder. Toen de vorige huurster bij haar vriend introk, is hij gekomen, op voorspraak van kennissen van haar moeder. In dat jaar hebben ze weleens samen gegeten en zijn naar de film of de schouwburg geweest. En ze hebben dezelfde stamkroeg. Ze kunnen eindeloos ouwehoeren. Over alles, de politiek, de boeken die ze lezen, de stukken die ze zien en ook gewoon over niks. Hij is een goede kameraad. Meer niet.

Toen Esther twee maanden geleden naar Amerika ging, heeft hij haar naar het vliegveld gebracht, omdat haar moeder griep had. Esther begrijpt nog steeds niet waarom daar en toen, maar nadat ze hem gedag had gezegd, had ingecheckt en naar de paspoortcontrole was gelopen, had ze omgekeken.

En daar had hij gestaan, een beetje verloren. Hij had gezwaaid, zijn lok naar achteren gegooid en had zich omgedraaid. En toen was het gebeurd. *Pang*. Verliefd. *Bullshit* natuurlijk, maar de hele vlucht had ze aan niets anders kunnen denken. In Amerika waren er zoveel nieuwe mensen en situaties en vooral ook werk, dat het gevoel naar de achtergrond was verdrongen. Maar kennelijk niet ver genoeg.

Ze wil dit niet. Ze hoeft nu geen man. De acht jaar met Geert liggen haar nog steeds zwaar op de maag en dat is alweer zes jaar geleden. Daarna was er een tijd lang een opeenvolging van vriendjes, maar als de verliefdheid over is komt de sleur en de verveling aan beide kanten, maar zij bleef altijd hopen, bellen en wachten, tot het de tegenpartij de keel ging uithangen en er ruzie ontstond. En dat wil ze niet meer.

Pas als hij de weg op draait naar Amsterdam zegt hij, strak voor zich uitkijkend: ‘Heb je alleen de poezen gemist?’

‘Welnee, alles, Amsterdam, het huis, jou, mijn moeder, de vrienden. Amerika is groot hoor. En hard. Vrienden maak je daar niet zo gauw, wat bekenden, maar zeker geen mensen die borden met roosjes voor je maken.’

Hij grinnikt. ‘Vergeet het maar. Heb ik ook niet gedaan. Ik zag het liggen bij de ingang van de aankomsthal en vond het wel een grap.’

‘Gelukkig, ik voelde me al bezwaard. Ik dacht dat je speciaal voor mij een vouw cursus had gevolgd. Vertel, wat is er in Amsterdam gebeurd terwijl ik weg was?’

‘O, van alles, maar niets bijzonders. De halve stad ligt nog steeds plat vanwege de noord-zuidlijn. Er zijn in de buurt weer een paar kleine winkels weg, een melkboertje en dat kleine kruideniertje, dat gaat maar door. O ja, er is wel een goeie Italiaan bij gekomen op de Overtoom. Tja... wat de politiek betreft...’

‘Het belangrijkste weet ik al van mijn moeder.’

‘Jullie journalisten. O ja, ze zei dat ze de stad uit moest, iets met wijn of zo, en niet precies wist hoe laat ze terug zou zijn, maar ze brengt de poezen zeker aan het begin van de avond. Maar vertel jij eens, ik heb je artikel gelezen over dat milieucongres. Goed van me, vind je niet? Het blad lag in de bus en toen heb ik het even geleend. Prima verhaal. En daarna heb je niet meer gemaaild. Je bent dus gaan reizen. Waar ben je allemaal geweest?’

‘Alleen maar in het zuiden. Maar ook dat is groot. Ik kreeg van *Nu* het verzoek om het artikel wat meer achtergrond te geven. Met wat gewone mensen te praten over hun mening over milieu. Rare opdracht. Wat zijn nu gewone mensen? Die bestaan toch niet? Zeker niet in Amerika. Ze zijn buitengewoon, of gestoord, of puriteins, of hyperintelligent, of een andere dwarsstraat. Maar gewoon? Nee. Maar ik heb heel veel geleerd. Dat vertel ik je allemaal nog wel.’

Het is druk in de Vondelstraat, er is geen parkeerplaats vrij. Gilian stopt voor de deur. 'Ik help je even met de koffers,' zegt hij. 'Ik moet nog wat doen en de auto zien kwijt te raken. Ik kom straks wel even langs.'

Ze stapt uit en hij haalt de koffers uit de achterbak. Achter hen staat een auto stil.

'Laat maar, Gilian. Ik breng ze zelf naar boven. Tot straks.'

'Oké, tot straks.'

Maar hij aarzelt en stapt nog niet in. De man in de auto toetert ongeduldig. Gilian haalt geërgerd zijn schouders op, stapt dan toch in en rijdt weg.

Ze snuift de geur van Amsterdam op, die helaas is verpest door de uitlaatgassen van de ongeduldige automobilist, en kijkt omhoog naar de kerk met zijn rare uitsteeksels. Thuis.

Ze pakt de sleutels uit haar tas, maakt de deur open, zet de koffers neer en rent de trap op. Drieëntwintig treden. Nog steeds. Dwangneuroot. Ze opent de deur van haar appartement en ziet meteen de grote bos bloemen op de tafel en een fles wijn. Er ligt een briefje bij: 'Liefje, ik ben er aan het begin van de avond, mama.'

Hmmm... dat was de afspraak niet, ze had zo naar de katten verlangd. Dat Josine niet op Schiphol was, oké, maar de poezen had ze best kunnen brengen. Waar zou dat mens zijn? Zeker naar een proeverij, wijn proef je het beste in de morgen, weet Esther van haar moeder. Ze pakt de fles en bekijkt het etiket. Een Bourgueil 1999. Vast een goed jaar. Heerlijk, Cabernet Franc. Haar moeder weet dat ze die druivensoort heel lekker vindt. Maar voor wijn is het voor Esther veel te vroeg, zeker na die beker bier. Het is pas halfeen, halfzes 's ochtends in Louisiana. Zeker te vroeg, of verrekte laat. Maar ze moet die tijden niet meer vergelijken. Ze is nu in Amsterdam.

Ze kijkt de kamer rond. Wat ziet die er anders uit. Zo groot, zo netjes. Woont ze hier echt? Waarom is een huis altijd anders als je lang bent wegge-weest? Groter? Kleiner? In elk geval niet vertrouwd. Uit ervaring weet ze dat dat gevoel gauw zal overgaan.

Terwijl ze haar jas uittrekt, loopt ze door naar haar werkkamer achter en zet meteen de computer aan. Zou Maja al hebben gereageerd? Twee avonden geleden heeft ze haar in het internetcafé een voorstel gemaild voor het boek dat Esther zal gaan schrijven. Helaas was ze er door haar drukke werkzaamheden in de States niet eerder aan toegekomen.

Naast de computer liggen keurige stapels met kranten, post en folders. Ze steekt haar hand uit naar de post, maar moet dan ineens vreselijk plassen. Allicht, dat bier. Ook het toilet ziet er anders uit. Onzin. Straks eerst even douchen. Zo'n reis maakt je vies.

Sinds ze vlak voor het vertrek naar het vliegveld voor de laatste keer haar mail heeft bekeken, zijn er vier berichten bij gekomen, het laatste is van

Maja, de eindredacteur van *Nu*. Maja heeft zich opgeworpen als meezeer van haar boek. Dat eerst.

‘Hoi, Esther. Het lijkt me een goed idee je zoekgeraakte vriendin Petra tot de hoofdpersoon van je boek te maken, maar het plot kan veel en veel beter. Ik vind dat verhaal over die krokodillen in dat moerasgebied wel griezelig, maar niet spannend genoeg. Zoals een grote Nederlandse thrillerschrijver ooit zei: spanning, is het sleutelwoord bij een thriller. Zoek het maar op in de grote Webster. En Petra moet duidelijker, spannender. Wat is het geheim van Petra? Gooi haar meteen voor de leeuwen. Sterkte, tot volgende week, dan praten we erover. Groeten, Maja.’

Wat nou, gooi haar voor de leeuwen? Petra is geen dompteur! Als ze haar voor de krokodillen had gegooid, was ze meteen verzvolgen. Einde verhaal. Vanuit een boot in het uitgebreide moerasgebied in de Mississippidelta had Esther gezien wat er gebeurde met brokken vlees die naar de krokodillen werden gegooid. Hap, weg. Ze had het een goed begin van een bloedstollende thriller gevonden. Maar nee dus. Misschien moet ze haar uitgever voorstellen geen thriller te schrijven, maar een roman of een of ander historisch gegeven romantiseren, zoals veel schrijvers doen. Het doen van research vindt ze leuk en ze heeft zich dan ook al eindeloos verdiept in tal van rechtszaken en politieaffaires.

Haar uitgever! Alleen al bij het idee dat er iemand is die vindt dat ze zo goed schrijft dat hij een boek van haar wil uitgeven, wordt Esther doodzenuwachtig en dan moet ze het nog schrijven ook. Ze weet dat ze een goede pen heeft, maar ze had toch even gearzeld toen Maja zo enthousiast was over dat korte verhaal dat ze had geschreven. Het was voor de kerstbijlage van *Nu* geweest en Maja had Esther voorgesteld een ontmoeting te arrangeren met haar vriend Pieter, die uitgever is. Hoewel ze het geweldig had gevonden, had Esther erg tegen dat gesprek opgezien, want er ligt nu eenmaal een wereld van verschil tussen het jarenlang koesteren van een idee en het plotseling in vervulling zien gaan. Dat gesprek kon pas eind maart plaatsvinden, vlak voordat Esther naar Amerika ging, en toen had Pieter gezegd dat hij graag een synopsis wilde hebben als ze terug was.

Maja heeft beloofd als meezeer te fungeren en Esther heeft haar op het hart gedrukt dat ze elke kritiek moet leveren die ze heeft. Maar ze kan niet goed tegen kritiek. Nooit gekund.

Wat bedoelt Maja nu met Petra moet duidelijker? Petra moet spannender? Wat is het geheim van Petra? Waarom heet ze Petra?

Ja, waarom heet ze Petra? En waarom niet? Ze is gewoon dé Petra. Ze is zoals Petra nu zou moeten zijn. Petra van der Linden, haar beste vriendin van het lyceum, die op haar 22e tijdens een zeiltocht op het IJsselmeer van boord is geslagen en is verdronken. Althans, dat is altijd aangenomen. De

exacte toedracht is nooit duidelijk geworden en haar lichaam is nooit teruggevonden. Dat is wellicht het geheim van Petra, naar wie ze nu nog steeds kan verlangen. Nog steeds, na zeventien jaar. En die ze heeft teruggedacht als de hoofdpersoon in haar boek.

De andere berichten zijn van vriendinnen die haar welkom heten. Niets bijzonders. Eerst maar douchen.

Ze staat er lang onder en denkt aan alles tegelijk. Alleen de gedachten aan Gilian duwt ze weg. Daar zal ze straks alle tijd voor nemen, uitzoeken of ze nog steeds verliefd is. Wat een gedoe. Ze blijft even bij Ilse hangen. Zou die ook onder de douche staan? Mooi lijf had die vrouw. Een kordaat type, heel wat zekerder van zichzelf dan zijzelf met haar eeuwige twijfel. Die was ronduit verliefd op haar Frans, zonder daarover te tobben.

Als Esther uit de douche komt is het al bijna één uur. Ze heeft honger. Op de keukentafel vindt ze een halfje Allinson, een pakje roomboter en een stuk oud belegen. *Just what the doctor ordered.*

Ze zet filterkoffie, opent de messenla, pakt de kaasschaaf en schiet in de lach. Dat was een gouden tip van Frans Boeksma geweest. Toen hij bij café Welling had gehoord dat ze een tijdje naar Amerika ging, had hij haar aangeraden een paar kaasschaven van de Hema mee te nemen. Die hebben ze daar niet en dat zijn wereldcadeaus als je te eten wordt uitgenodigd, had hij gezegd. En inderdaad, eerst complete verbijstering, maar daarna werd er meteen dankbaar gebruik van gemaakt.

Terwijl ze aan de keukentafel blijft staan, smeert ze een halve boterham, schaaft kaas af zonder zich om de korst te bekommeren en begint meteen te eten. Dan pas smeert en belegt ze de andere helft. Ook zo'n neurotische handeling. Waarom niet eerst netjes je boterhammen klaarmaken, aan tafel gaan zitten en dan pas eten? Morgen begint ze een nieuw leven. Met haar tweede boterham in twee stukken in haar hand loopt ze weer naar haar werkkamer en doet een greep in de post. Zo op het eerste gezicht niks bijzonders. Dat is het nadeel van e-mail, eigenlijk. Post bestaat nog slechts uit rekeningen en reclame. En doden, natuurlijk, die worden nog niet elektronisch gemeld, laat staan met een sms.

Terwijl ze de eerste giroafschrijving opent, overvalt haar opeens een enorme slaap. Een jetlag is bestand tegen cafeïne, kennelijk. Even gaan liggen. Zelfs voordat de verrukking van het eigen, enige, echte bed goed tot haar door-dringt, slaapt ze.

2 Een schitterend ongeluk

Met een schok wordt Esther wakker. Vaag hoort ze een telefoon rinkelen. Waarom nemen ze hiernaast dat ding niet op, denkt ze en dan hoort ze een antwoordapparaat aanslaan en haar stem zeggen dat ze er even niet is. Langzaam dringt het tot haar door dat ze in haar eigen bed ligt. In Amsterdam. Ze is nog te dizzy om te reageren en hoort een stem die lijkt op die van Gilian zeggen dat het jammer is dat ze niet thuis is, want dat hij even langs had willen komen en nog iets onduidelijks.

Esther rekt zich uit en kijkt op de wekkerradio. Tien over tien. Onmogelijk. Maar het is donker in de kamer, dus zal het wel zo zijn. Belachelijk. Waarom heeft haar moeder haar niet wakker gemaakt? En waar zijn de poezen? Die horen op bed te liggen, of in elk geval Rambo. Op Madonna hoeft ze voorlopig niet te rekenen. Die blijft geheid een paar dagen kwaad als Esther is weg geweest.

Ze heeft het koud, geen wonder, ze is met kleren aan op bed gaan liggen om even uit te rusten en dat was om... één uur of zoiets. Negen uur heeft ze geslapen. Het liefst zou ze zich uitkleden, de dekens over zich heen trekken en verder meuren. Maar een vage ongerustheid maakt zich van haar meester. Waar is haar moeder? Ze zal wel hebben opgebeld dat ze verlaat was, of zo. Stom, de poezen hadden hier moeten zijn. Maar misschien had ze dat toch niet gemerkt. Hoewel, Rambo had haar gewoon wakker gekopt.

Ze gaat de kamer in, drukt op het knopje van het antwoordapparaat en hoort dat er één bericht is. En dat is inderdaad van Gilian. Esther toetst het nummer van haar moeder in. De bel gaat vijf keer over en dan slaat haar antwoordapparaat aan. Geërgerd verbreekt Esther de verbinding en kiest Josines mobiele nummer. Een metalen vrouwenstem zegt dat ze een bericht in moet spreken. De mobiel staat niet aan. Dat kan toch niet als ze de stad uit is? Dat is zo gek dat Esther op een stoel neerzakt en even geen enkele gedachte meer heeft, tot de onrust toeslaat. Waar is haar moeder? Wat is er met Josine? Zou ze een ongeluk hebben gehad? Zou ze thuis onder aan de trap liggen met een gebroken been? Esther mag dan soms kritiek op haar hebben, maar afspraken komt Josine altijd na. Ze had hier gewoon moeten zijn, of op z'n minst moeten bellen. Er moet wat gebeurd zijn. Iets ergs. Ze moet naar de Keizersgracht.

Esther staat haastig op en doet een paar passen, maar dan wordt ze vreemd duizelig, zodat ze snel moet gaan zitten. Dat heb je als je negen uur slaapt na een vermoeiende vliegreis. Een jetlag kan natuurlijk ook.

Ze draait zich weer om naar de telefoon en belt Gilian. Die begint meteen vrolijk te ratelen: 'Waar bleef je? Ik was al aan de deur, maar ik kreeg geen gehoor en ik wilde niet zomaar binnenvallen. Ik had toch gezegd dat ik even langs zou komen? Ben je er nu, dan kom ik eraan.'

'Ja,' zegt Esther. Ze voegt er gehaast aan toe: 'Moet je horen, Gilian. Mijn moeder is er nog niet en ik maak me erg ongerust. Ik wil erheen. Ga met me mee, alsjeblieft?'

'Doe niet zo serviel, natuurlijk ga ik mee. Ik kom eraan.'

Esther staat weer op, wat langzamer nu en loopt naar de badkamer. De spiegel toont een bleek mens, met kreukels in haar wang en in haar rok. Snel haalt ze een kam door haar haar, smeert wat crème op haar gezicht, stift haar lippen en verruilt haar rok voor een makkelijke broek. Ze hoort Gilian binnenkomen en roept dat ze eraan komt. Geen tijd om haar mascara bij te werken.

In plaats van autosleutels heeft hij een tramkaart in zijn hand waar hij mee zwaait, terwijl hij overbodig roept dat ze beter met de tram kunnen gaan. Zijn auto staat, zoals gewoonlijk, ergens aan het eindpunt van lijn 2, omdat hij nog steeds geen parkeervergunning heeft. Nee, allicht niet, hij woont pas een jaar in de binnenstad.

Esther pakt haar portemonnee, haar sleutels en die van haar moeder en stopt ze in haar jaszakken en bedenkt zich net op tijd dat ze beter ook haar mobiel mee kan nemen, want stel dat Josine belt. Sedert ze een aantal malen is beroofd en niet alleen in Amsterdam, zoals iedereen altijd meteen als vanzelfsprekend aanneemt, maar ook in Houten, Maastricht, Rome en het Franse Brive, heeft ze nooit meer een handtas bij zich, hooguit een linnen boodschappentas.

Gilian kent haar goed genoeg om niet te speculeren over wat er met Josine wel of niet aan de hand kan zijn. Ze heeft niet gezegd waar ze heen ging, wel dat ze de stad uit moest voor iets met wijn, vertelt hij nogmaals.

Gelukkig komt er snel een tram die hen in luttele minuten naar de Keizersgracht brengt. Josine woont een paar honderd meter verder op de tweede etage van een bescheiden grachtenpand, maar het blijft een grachtenpand.

Esther kijkt omhoog, er brandt geen licht. Op de beide trappen naar Josines etage ligt geen overleden of gewonde Josine. Achter haar deur wordt luid gemiauwed.

'Rambo,' zegt Esther, 'hij hoort dat ik het ben.'

Hij krult zich om haar benen als ze binnenkomt en ze moet moeite doen om hem opzij te duwen, zodat Gilian ook de deur door kan.

Snel loopt Esther de kamers door, maar geen Josine. In de keuken staan op

het aanrecht een paar blikjes kattenvoer en in de gootsteen wat vuile ontbijtspullen. In de grote slaapkamer annex werkkamer, is het bed slordig toegeslagen en er liggen wat kleren over een stoel. Op het bureau ligt een opengeslagen kookboek, een catalogus *Fine and Rare Wines* van Christie's en een wijncyclopedie. De computer is uit.

Gilian is in de woonkamer gebleven. Hij staat voor het raam. Madonna zit voor hem op de vensterbank en kijkt vol adoratie naar hem op, maar als Esther dichterbij komt springt ze op de grond en loopt met fier opgeheven staart de keuken in.

'Ze is er dus niet en niets wijst erop dat ze niet van plan was om de poezen gewoon op tijd bij mij af te leveren. Hè, verdomme, wat vervelend. Ik vind het eng, ze heeft vast een ongeluk gehad.' Esther is naast Gilian gaan staan, kijkt de gracht af, stoot hem aan en wijst. 'Maar niet met haar eigen auto. Kijk, die staat nota bene voor de deur.'

Ze loopt naar het antwoordapparaat dat knippert. Er is één boodschap, zegt het, maar er komt niets. Nee, allicht, dat was zichzelf. Ze aarzelt even, maar drukt dan toch de toets in voor het herhalen van boodschappen en een haar onbekende, aangename mannenstem zegt: 'Jammer dat je er niet bent. Ik ben er morgenochtend helaas pas om tien uur, halfelf. Sorry, meisje, er kwam een haastklus tussendoor. Maar we hebben tijd zat. De kisten staan al in de auto. Ik kom niet boven, maar bel alleen aan. Oké? Tot morgen dan, *take care*.' Eerdere berichten zijn er niet.

'Wat nu?' Esther klinkt kennelijk wanhopig, want met een paar passen is Gilian bij haar en slaat een arm om haar heen.

'Luister,' zegt hij, 'het lijkt me het beste dat we weer naar jouw huis gaan. Als er iets met haar is gebeurd, word jij natuurlijk gewaarschuwd en dan zullen ze het nummer hier niet bellen. Kom, we nemen de poezen mee. Weet je wie dat was?'

'Geen idee.'

'Nou, dan is ze er gewoon met een vreemde vent die in kisten doet vandoor en is dat iets uit de hand gelopen. Kan toch?'

'Ja, ja, alles kan. Een vreemde vent met kisten. Doe niet zo stom. Maar je hebt wel gelijk, we kunnen beter naar mijn huis gaan. Zie je wel dat ik je nodig heb?'

Als antwoord slaat Gilian ook zijn andere arm om haar heen en drukt haar tegen zich aan. Het voelt heel erg prettig, maar ze maakt zich los uit zijn armen. Het is hiervoor noch de juiste tijd noch de juiste plaats. In de gangkast staan de beide kattenmanden en samen slagen ze erin de beesten te vangen en erin op te sluiten. Beide zetten het meteen op een klaaglijk mauwen en Madonna maakt het zo bont dat Esther, die haar draagt, in de tram menige woedende blik moet incasseren. Een flink aangeschoten Mokumer

gaat in de stampvolle lijn 1 voor de mand op zijn hurken zitten en teemt: 'Poesie, poesie,' waarop zijn in dezelfde staat verkerende metgezel roept: 'Hij ken dichten, Sjakie ken dichten.'

Thuis rent Madonna schielijk de werkkamer in en springt Rambo triomfantelijk op de tafel, wat nooit mag, maar dit keer wel. Het antwoordapparaat knippert niet.

'Ze heeft vast geen ongeluk gehad,' probeert Gilian, 'want dan had de politie al wel gebeld. Wat zullen we doen? Heb je eigenlijk al gegeten?'

'Ik heb absoluut geen honger, wel dorst. Wat wil jij? Ik maak een fles wijn open,' zegt ze, terwijl ze naar de diepe gangkast loopt waarin haar wijnrekken staan.

'Lekker. Maar ik zou toch wat eten. Wie weet hoe lang we nog moeten opblijven voor we wat horen.'

Esther begint zenuwachtig te giechelen: 'Ja, want als het met die vreemde vent uit de hand is gelopen, is er duidelijk geen sprake van een haastklus. Rood of wit? Of wil je wat anders?'

'Es, het is je moeder! Nu ja, als je toch een fles openmaakt, liever rood.'

Op het moment waarop Esther uit de keukenla de kurkentrekker pakt, gaat de telefoon.

Het is Josine. Heel kalm meldt ze dat het haar spijt, maar dat ze een ongelukje gehad heeft en dat ze helaas de katten niet kon komen brengen, maar dat ze voor de avond en nacht eten genoeg hebben en dat ze ze morgen tegen de middag zal brengen en dat Esther ze morgenochtend natuurlijk ook zelf kan komen halen. Ze kan erin.

'Wat voor ongelukje, waar ben je?' In Esthers keel en achter haar ogen prikt de opluchting. En de boosheid, die daarna kennelijk altijd onvermijdelijk is. 'Ik mankeer niets hoor, ik... eh... ik ben in België.'

'Maar je zou hier aan het begin van de avond zijn en nu is het ver over twaalf. Ik was heel erg ongerust. Dat snap je toch wel? Wat voor ongelukje?'

'Echt niet erg, hoe was je terugreis? Heeft Gilian je gehaald?'

'Wanneer kom jij terug?'

'O, gewoon morgen, maar ik denk niet voor een uur of twaalf. Zal ik dan de poezen brengen?'

'Die zijn al bij mij. Denk je nu echt dat ik hier rustig ga zitten afwachten tot jij een keertje komt? Ik was vreselijk ongerust. Ik ben naar je huis geweest om te kijken of je soms dood onder aan de trap lag en toen heb ik de poezen meegenomen om thuis te wachten tot de politie zou bellen dat je dood aan de kant van de weg was gevonden, of zoiets. Mam, dit kan echt niet. Wie is die... eh...,' kerel had ze bijna willen zeggen, maar ja, zo is hun verhouding niet.

Het is even stil aan de andere kant van de lijn. Dan: 'Maar Gilian heeft je

hopelijk toch wel gehaald en gezegd dat ik de stad uit moest, of niet?’

‘Ja, dat heeft hij gedaan en hij is meegegaan om te kijken of je dood thuis lag en hij heeft geholpen met de katten. En nu gaan we ons bezatten en... en... nou, tot morgen dan. Dag.’

Ze wil de telefoon neersmijten, maar in plaats daarvan legt ze hem zachtjes en beheerst neer, draait zich om naar de tafel, gaat zitten, verbergt haar hoofd in de vacht van Rambo, die daar nog steeds verboden, ontspannen languit ligt en begint te huilen.

‘Kom, het is nu toch goed? Kijk eens. Ik heb een glas voor ons ingeschonken. Kom, we klinken op de goede afloop en vooral natuurlijk ook op jouw thuiskomst.’ Gilian legt een hand op haar schouder en probeert met zijn andere hand haar hoofd op te tillen. ‘Je maakt Rambo helemaal nat.’

‘Wat kan jou dat nou schelen?’ Esther lacht door haar tranen heen. Ze veegt ze af met de mouw van haar truitje, pakt het voor haar staande glas en neemt een ferme teug. ‘Sorry,’ zegt ze, ‘sorry, Giel, maar ik ben echt erg opgelucht en zij doet maar of er niets aan de hand is. Ze... ze klonk zo kalm. Ik werd echt kwaad. En ik ben opeens ook heel erg moe, terwijl ik net negen uur heb geslapen. Negen uur...’ Ze heft haar glas op, stoot het tegen dat van Gilian en neemt nogmaals een flinke slok: ‘Ja, proost op de goede afloop. Op mijn schattige moeder met haar haastklus.’ Haar lip begint weer te trillen.

‘Niet meer huilen.’ Gilian neemt het glas uit haar hand, trekt haar overeind, slaat zijn armen om haar heen en drukt zijn lippen op de hare. Even heeft Esther de neiging zich ertegen te verzetten, maar dan laat ze zich gaan. Hun zoen lijkt een eeuwigheid te duren en Esther voelt haar verlangen groeien.

‘Kom,’ zegt hij dan zachtjes. ‘Als je moe bent moet je liggen. Ik kom bij je liggen.’

‘Nee, Gilian, nee. Doe maar niet. We drinken nog een glas en dan ga jij gewoon naar boven. Ik ben nu echt te moe voor... voor... dat gedoe.’

Gedoe. Wat klinkt dat onaardig. Ze maakt zich los uit zijn omhelzing, pakt de wijnfles en zegt: ‘Sorry, ik bedoel het niet zo rottig, maar ik wil echt niet. In elk geval nu niet,’ voegt ze er haastig aan toe.

‘Oké, maar je moet wel naar bed, schenk maar niet meer in.’

Hij pakt de fles uit haar hand, loopt naar haar slaapkamer en doet uitnodigend de deur open. ‘Kom, ik stop je alleen maar in.’

Ze stribbelt niet meer tegen en laat zich meetronen, maar als hij haar truitje wil uittrekken, duwt ze hem weg. ‘Nee, Gilian, doe dat nu niet.’

Ze doet haar truitje en haar broek uit en kruipt in beha en slipje haar bed in. Jeetje, wat is ze moe. Ze doet haar ogen dicht, voelt dat hij zachtjes met zijn lippen haar voorhoofd beroert en slaapt.

Esther wordt wakker van een geluid dat ze niet direct kan thuisbrengen, maar dan herkent ze het. De poezen. Haar slaapkamerdeur is dicht. Ze zijn buitengesloten. Gilian moet de deur hebben dichtgedaan. De sukkel, hij kan toch weten dat het bed ook van de poezen is. Maar dan bedenkt ze dat hij dat helemaal niet kan weten. Hij is nog nooit in haar slaapkamer geweest. Als ze de deur opendoet, rollen ze over elkaar heen naar binnen en springen luid protesterend op het bed. Madonna voorop. De bui is weer over. Dat is snel. Komt vast door Gilian. Esther mag haar zelfs aaien en tevreden gaat ze liggen, met de poezen tegen zich aan. Gilian... Heeft ze spijt dat ze niet met hem naar bed is gegaan? Ergens wel. Bij die lange zoen had ze echt naar hem verlangd. Maar ja, het was waarschijnlijk toch niets geworden. Althans voor haar niet. En voordat je een nieuwe vent precies hebt uitgelegd wat je wel lekker vindt en wat zeker niet, ben je een halfjaar verder. Alleen bij Geert was het haar ten slotte na eindeloos getob gelukt zich volledig te ontspannen en dat had jaren een bevredigende relatie opgeleverd. Althans, wat de seks betrof, maar verder...? Hij was waanzinnig lief, maar o zo saai, zo oersaai. Dat kon je van Gilian tenminste niet zeggen. Maar ja, ze had ook niet zo'n behoefte aan andere vriendinnetjes en die had hij beslist.

Wat is ze toch een zeikerd. Ze had best wel weer eens lekker willen vrijen, want de laatste keer was een behoorlijke tijd geleden. Hoelang? Zeker drie jaar. Een aangeschoten vrijpartij na een feest met... *holy shit*, hoe heette hij ook alweer? Frits? Fred? Zoiets. Dat had helemaal niks voorgesteld en toen had ze definitief een punt gezet achter dat rondgehup, wat ze na Geert, uit recalcitrantie, een tijd had gedaan. Die Fred was vlak na haar 36e verjaardag geweest. Te oud voor dat soort geintjes en bovendien wist je maar nooit wat je eraan overhield.

Haar moeder kon het zo aardig verwoorden: 'Wat hebben jullie toch een rotleven. Jullie mogen niet drinken, niet roken, niet neuken, niet in de zon zitten en van te veel rood vlees krijg je borstkanker. Nee, dan leefden wij heel wat zorgelozer.'

'Maar jij moest het vak uit toen je mij kreeg,' had Esther een keer gezegd, 'en omdat je dat niet wilde kreeg je me stiekem en weet ik niet wie mijn vader is.' Daar heeft ze het nooit meer met haar over, want dat heeft geen enkele zin. Haar moeder vertelt het toch niet. 'Jij was met recht een schitterend ongeluk en dat ben je nog steeds,' had ze een paar jaar geleden nog eens gezegd, refererend aan de naam van een televisieserie.

Pas toen Esther ging puberen, zeurde ze regelmatig om een vader. Voor zover ze zich kan herinneren, daarvoor eigenlijk niet. Vanaf haar zesde mocht ze af en toe de vader van Petra lenen. En na haar vijftiende was het hebben van één ouder eigenlijk al te veel van het goede. Het pleit voor haar

moeder dat die haar in de periode dat ze nog thuis woonde nooit heeft lastiggevallen met zogenaamde ooms. En daarna eigenlijk ook niet.

Josine heeft Esther toen ze twaalf jaar werd verteld dat haar conceptie een ongelukje was. Ze was zwanger geworden van een getrouwde man van wie ze heel veel hield en na veel wikken en wegen had ze besloten dat ze zijn kind wilde houden. Ze wist wat de consequenties ervan waren. Als ze zou vertellen dat ze zwanger was, zou ze worden ontslagen bij de krant waarvoor ze als journaliste werkte. Dat wilde Josine niet, want ze dacht toen nog dat het wat met haar zou worden in het vak. Bovendien zou de man nooit zijn vrouw voor haar verlaten. Ze is toen een jaar op non-actief gegaan, zoals dat in die tijd heette, en vertrokken naar Zuid-Frankrijk, naar kennissen die daar een camping beheerden. Daar is Esther geboren. Toen pas heeft Josine het aan haar ouders verteld en die hebben haar verder volledig gesteund. In Frankrijk is Josine begonnen met het vertalen van boeken. Na een jaar is ze teruggekomen in Nederland. Na rijp beraad is ze niet teruggegaan naar de krant, omdat ze zelf voor Esther wilde zorgen. In die tijd was er geen sprake van kinderopvang. Nu is ze nog steeds een veelgevraagde vertaalster van boeken, vooral over wijn en eten.

Josine heeft gezworen nooit aan iemand te vertellen wie de vader van Esther is. Ook niet aan Esther. Ze beschouwt dat als verraad aan haar grote liefde. In de loop der tijd heeft Esther afgeleerd om er weer over te beginnen. Als mensen er soms bij haar over doorzeuren, zegt ze altijd dat ze een schat van een moeder heeft en dat dat voldoende is en dat het haar niet kan schelen wie haar vader is. Zo langzamerhand is dat ook zo. Een ander gevoel heeft weinig zin. Maar diep in haar hart neemt ze het haar moeder wel kwalijk dat ze haar nooit heeft verteld wie haar vader is.

En nu is dat mens met een vreemde man op stap in België om daar aangereiden te worden. Wie is die kerel? Het gaat haar natuurlijk niet aan, maar ze heeft het wel toevallig gehoord. Daar kan ze niets aan doen. Niemand kan haar kwalijk nemen dat ze dodelijk ongerust was en daarom dat antwoordapparaat heeft afgeluisterd. En nu wil ze absoluut weten wie die man is en ook waarom Josine pas na middernacht opbelde. Dat heeft ze niet eens gevraagd. Dat wordt dan het eerste zodra ze haar spreekt.

Het is kwart voor acht. Vooruit, opstaan, thee zetten, brokken in bakjes doen, douchen en de kranten doornemen. Daar is ze gisteren niet aan toegekomen. Met een grote pot lapsang naast zich en Rambo op haar schoot leest ze samen met Madonna de kranten, althans alleen het Amsterdamse nieuws, de kunstbrieven en de overlijdensadvertenties. Er zijn gelukkig geen bekenden bij. Op haar e-mail treft ze later alleen een bericht aan van de redactie over een vergadering voor het volgende nummer. Maandag. Goed zo. Ze heeft nog geen enkele zin in echt werk.